

דף מה.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הכ"ד

קְדָשֵׁי עֶכוּרִים = אֵין חֵיבִין עֲלֵיהֶם מְשֹׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא. וְכֵן דָּם הַקְּדָשִׁים כְּמוֹ שְׂבֵאַרְנוֹ. וְכֵן הַלְּבוּנָה

ב. כסף משנה: קדשי עכו"ם אין חייבים עליהם משום פגול ולא משום נותר וכו'. משנה בפ' ב"ש (דף מ"ה) פלוגתא דר"ש ור' יוסי ופסק כר"ש וצריך טעם למה. ואפשר שטעמו מדגרסינן בריש תמורה (דף ב'): דבעי רמי בר חמא עכו"ם מהו שימיר ולא אפשר לאוקומי הבעיא לר' יוסי וכמו שכתבו התוס' שם בתירוץ שני וכיון דרמי בר חמא בעי אליבא דר"ש אלמא הלכתא כוותיה ועוד דגמ' מפרש טעמיה בסתם. ויש מי שאומר שרבינו מפרש דמתני' דקתני דברי רבי שמעון ורבי יוסי מחייב לא קאי אלא אשוחטן בחוץ דסמך ליה לא לאין חייבין עליהם משום פגול נותר וטמא דלעיל מיניה דההוא סתם מתני' היא: וכן הלבונה והקטרת והעצים וכו'. משנה בפ' ב"ש (דף מ"ה): דברים שאין חייבין עליהם משום פגול חייבין עליהם משום נותר וטמא חוץ מן הדם ר"ש מחייב בדבר שדרכו לאכול אבל כגון העצים והלבונה והקטרת אין חייבין עליהם משום טומאה, ופסק רבינו כר"ש ולא ידעתי למה וכבר השיגו הראב"ד וכתב לא משום פגול א"א זה לדעת ר"ש אבל לרבנן חייבים עליהם כרת עכ"ל. ועוד יש לתמוה דר"ש נמי לא פליג אלא בטומאה ולא בנוותר וא"כ למה כתב רבינו שאין חייבין עליהם משום נותר וטמא י"ל דמשמע ליה דנותר וטמא בחדא שייטא שייטי וילפי מהדדי. ועוד יש לתמוה על מ"ש ולא משום טומאת הגוף דמשמע אבל משום טומאת עצמן חייבין בגמ' (דף מ"ו): איפליגו אמוראי חד אמר מחלוקת בטומאת בשר אבל בטומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה וחד אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר ד"ה לוקה וח"א כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו אמר רבא מסתברא כמ"ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מ"ט כיון דלא קרינן ביה וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינן ביה והבשר אשר יגע בכל טמא והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה ההוא לפיסולא בעלמא ופירש"י מעלה דרבנן היא וקרא אסמכתא בעלמא, והשתא ה"ל לרבינו למיפסק כרבא דכתרא הוא, ואפשר לדחוק ולומר דלא פסק כרבא משום דמשמע ליה דדרשא דוהבשר לרבות עצים ולבונה דרשא גמורה היא מדאורייתא ולא כרבא דאמר דאסמכתא בעלמא היא והשתא אע"ג דלמ"ד מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר ד"ה לוקה פסק כר"ש למ"ד מחלוקת בטומאת בשר אבל בטומאת הגוף ד"ה אינו לוקה פסק בטומאת הגוף כדברי הכל ובטומאת בשר כת"ק. אבל קשה דבנותר משמע שפסק כר"ש כמ"ש ואפשר לומר דלא איפליגו ת"ק ור"ש אלא לענין מלקות אבל לכ"ע אין חייבין כרת ומדכתב רבינו אין חייבין עליהם כרת משמע אבל מלקות חייבין והיינו כת"ק:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

וְהִקְטֹרֶת וְהֶעֱצִים אֵין חִיבִין עָלֶיהֶן כָּרַת לֹא מִשּׁוּם פְּגוּל
וְלֹא מִשּׁוּם נוֹתֵר וְלֹא מִשּׁוּם טְמֵאת הַגּוֹף:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט הט"ז

הַשּׁוֹחֵט קִדְשֵׁי נִכְרִים בַּחוּץ חִיב^ג. וְכֵן הַמַּעֲלָה אוֹתָן
בַּחוּץ. וְהַנִּכְרִים מִתְרִין לְהִקְרִיב עוֹלוֹת לְשֵׁם בְּכָל מְקוֹם.
וְהוּא שְׂיִקְרִיבוּ בְּבָמָה שְׂיִבְנוּ. וְאָסוּר לְסַיֵּעַן וְלַעֲשׂוֹת
שְׂלִיחוֹתָן שְׂהָרִי נֶאֱסָר עָלֵינוּ לְהִקְרִיב בַּחוּץ. וּמִתְרֵי
לְהוֹרוֹת לָהֶם וּלְלַמְּדֵם הֵיאֵךְ יִקְרִיבוּ לְשֵׁם הָאֵל בְּרוּף
הוּא:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעילה פ"ה הט"ו

קִדְשֵׁי עֶכּוֹ"ם אִם לְבִדָּק הַבֵּית הִקְדִּישׁוּ מוֹעֲלִין בָּהֶן^ד.
וְאִם קִדְשֵׁי מִזְבֵּחַ הֵן אֵין בָּהֶן מְעִילָה מִן הַתּוֹרָה שְׁנֵאמַר

ג. כסף משנה: אין קדשי נכרים עושים תמורה וכו'. ריש פירקא קמא דתמורה ובפרק בית
שמאי (זבחים מ"ה) ובערכין (דף ה'): ופסק כרבי שמעון אף על גב דרבי יוסי פליג
עליה מפני שבגמרא הביאו ברייתא זו לפשוט בעיא אחרת מרבי שמעון. וכתב הר"י קורקוס
ז"ל דאפשר עוד לומר דר' יוסי לא פליג ארבי שמעון בהא. ומה שכתב אבל מדברי סופרים
שהנכרי שהמיר ה"ז תמורה. כן יש ללמוד ממ"ש לא ממירים גבי לא נהנים ולא מועלין
דהיינו לא נהנים מדרבנן ולא מועלין מדאורייתא: הקדיש הנכרי בהמה שיתכפר בה ישראל
וכו'. בריש תמורה בעיא דלא איפשיטא: כתב הראב"ד אין קדשי נכרים עושים תמורה מן
התורה א"א שיבושין יש כאן וכו'. ודבריו מבוארים בריש תמורה ואינם סותרים דברי רבינו
דאיכא למימר התם מדאורייתא אבל מדברי סופרים נכרי ממיר:

ד. כסף משנה: השוחט קדשי נכרים בחוץ חייב. במשנה פ' ב"ש (זבחים מ"ה) פלוגתא
דר"ש ור' יוסי ופסק כר' יוסי. ומה שכתב וכן המעלין בחוץ פשוט הוא דדין מעלה שוה
לדין שוחט: והנכרים מותרים להקריב עולות לשם בכל מקום וכו'. בסוף זבחים (דף קט"ז):
סליק הלכות מעשה הקרבנות בס"ד

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

בְּקִרְבָּנוֹת יְדָבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אָבֵל אָסוּר לְהִנּוֹת בְּהֵן
מְדַבְּרֵי סוּפְרִים:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' תמורה פ"א ה"ו

אֵין קָדְשֵׁי נְכָרִים עוֹשִׂין תְּמוּרָה מִן הַתּוֹרָה אָבֵל מְדַבְּרֵי
סוּפְרִים שֶׁהַנְּכָרִי שֶׁהִמִּיר הָרִי זֹו תְּמוּרָה. הַקְּדִישׁ הַנְּכָרִי
בְּהֵמָה שֶׁיִּתְּכַפֵּר בָּהּ יִשְׂרָאֵל וְהִמִּיר בָּהּ הַנְּכָרִי הָרִי זֹו סִפְק
תְּמוּרָה:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ה

עוֹלוֹת הָעֶכוּ"ם אֵין מְבִיאִין עֲמֵהֶן נְסָכִים וְשִׁנְאָמַר כָּל
הָאֲזָרַח יַעֲשֶׂה כָּכָה. אָבֵל נְסָפִיהֶם קָרְבִּין מִשָּׁל צְבוּר

ה. כסף משנה: קדשי עכו"ם אם לבדק הבית הקדישו מועלין בהם. בפ' ב"ש (זבחים מ"ה)
ובריש תמורה. ומ"ש ואם קדשי מזבח הן וכו'. שם פלוגתא דר"ש ור' יוסי ופסק כר"ש
ואיני יודע למה ואפשר שטעמו משום דבסוף פרק קמא דערכין (דף ה'): מייתי ברייתא
סתמא כר"ש:

ו. כסף משנה: עולות הנכרים אין מביאין עמהם נסכים וכו'. בפרק אלו מנחות (דף ע"ג):
כמאן אזלא הא דתנן אמר ר"ש שבעה דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהם נכרי ששלח
עולתו ממדינת הים אם שלח עמה נסכיה קרבים משלו ואם לאו קרבים משל ציבור לימא
ר"י הגלילי היא ולא ר"ע אפילו תימא ר"ע עולה וכל חבירתה מאן תנא להא דתנו רבנן
אזרח אזרח מביא נסכים ואין הנכרי מביא נסכים יכול לא תהא עולתו טעונה נסכים ת"ל
ככה מני לא ר"י הגלילי ולא ר"ע אי ר"י הגלילי הא אמר אפילו יין נמי אי ר"ע הא אמר
עולה אין מידי אחרינא לא אי בעית אימא ר"י הגלילי סמי מההיא יין ואי בעית אימא ר"ע
עולה וכל חבירתה ופירש"י אפילו תימא ר"ע דהא דאמר ר"ע דאין נודרין אלא עולה עולה
וכל חבירתה דהיינו נסכים אבל נסכים לחודייהו לא וכבר קדם שרבינו פסק כר"ע ולא
הבנתי דעת רבינו דאי ס"ל דהנך מתנייתא כר"ע ועולה וכל חבירתה קאמר ה"ל למיפסק
דמביאין נסכים משלהם עם עולותיהם ואם לא שלחו עמהם נסכים יקרבו משל ציבור ואי
ס"ל דהא דשנינן דר"ע עולה וכל חבירתה קאמר שינויא דחיקא הוא אבל קושטא דמילתא
היא דר"ע עולה דוקא קאמר א"כ אפי' משל ציבור נמי לא ליתו. ושמא יש לומר דרבינו

שְׁנַאֲמַר 'כָּכָה תַעֲשׂוּ לְאַחַד כְּמִסְפָּרָם'. וְאֵינָן טְעוֹנוֹת
סְמִיכָה שְׂאִין סְמִיכָה אֶלָּא בְּיִשְׂרָאֵל בְּאַנְשֵׁים לֹא בְּנָשִׁים:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקרשין פ"א הל"ד

כָּל הַזְבָּחִים שֶׁל יָחִיד ז'. בֵּין שְׁנַטְמָא בְּשָׂר וְהַחֲלָב קִיָּם בֵּין
שְׁנַטְמָא חֲלָב וְהַבֶּשֶׂר קִיָּם. זוֹרֵק אֶת הַדָּם. נְטָמָאוּ שְׁנֵיהֶן
לֹא יִזְרָקוּ. וְאִם זָרַק הָרֶצֶה. שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל הַטְּמָאָה.
וְכֵן אֵימורִין אוֹ אֵיבָרֵי עוֹלָה שְׁנַטְמָאוּ וְהִקְטִירָן הֲצִיץ

ספוקי מספקא ליה ומש"ה לפוטרו בלא נסכים א"א דדילמא ר"ע עולה וכל חבירתה קאמר ולומר שיביאום משלהם א"א דדילמא ר"ע עולה דוקא קאמר ומש"ה פסק שלא יביאו משלהם אלא משל ציבור. והר"י קורקוס כתב שרבינו סמך על המשנה וברייתא שבריש תמורה (דף ב'): והסוגיא שעליה כי שם אמרו בברייתא קדשי נכרים לא נהנים וכו' ואין מביאין עליהם נסכים ובמשנה (דף ק"ג) אמרו ואין מביאין עליהם נסכים ואמרו מנה"מ דת"ר אורח אורח טעון נסכים וכו' ולפי אותה סוגיא על כרחין צריכין אנו לפרש דלגמרי ממעט שאין הנכרי מביא נסכים שהרי במשנה אמרו דאין מביאין עליהם דהיינו עם העולות ויליף לה מברייתא מוכח דאזרח לגמרי ממעט ויכול לא תהא עולתו טעונה אפי' משל צבור קאמר וכן פי' רש"י שם לפי אותה גירסא דגריס במשנה עליהם והיא גירסת רבינו והאריך לתת טעם למה סמך רבינו על אותה משנה ואותה סוגיא ולא על משנת שקלים וסוגיית מנחות. ומ"ש ואינן טעונות סמיכה שאין סמיכה אלא בישראל באנשים ולא בנשים. משנה בס"פ שתי מדות (דף צ"ג) ויליף לה בגמרא מדכתיב גבי סמיכה בני ישראל:

ז'. כסף משנה: כל הזבחים של יחיד וכו'. בפרק כיצד צולין (דף ע"ז) אהא דתנן חמשה דברים באים בטומאה ואינם נאכלים בטומאה העומר ושתי הלחם וכו' אמרינן נימא מתני' דלא כר' יהושע דתניא (ועשית עולותיך הבשר והדם) רבי יהושע אומר אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם. ופירש"י אם אין בשר ראוי כגון שנטמא או שאבד אין הדם נזרק וכיון דאמר רבי יהושע בעינן תרתי וציץ אאכילות לא מרצה היכי אתי בטומאה ואסיקנא (דף ע"ח) מתניתין כר"י ול"ק כאן ביחיד כאן בצבור. ופירש"י ביחיד לכתחלה פסולה ואם זרק הורצה ומתני' בצבור באין לכתחלה דטומאת צבור דחוויה היא. ומה שכתב וכן אימורים או איברי עולה שנטמאו והקטירן הציץ מרצה כמו שביארנו. בפרק רביעי מהלכות ביאת המקדש: ומה שכתב וכל קרבנות הצבור שנטמא הבשר והחלב כולו הרי זה זורק את הדם. נתבאר בסמוך דטומאה דחוויה היא בצבור:

מְרַצֶּה כְּמוֹ שְׂבֵאֲרֵנוּ. וְכָל קָרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר שְׂנִטְמָא הַבְּשָׂר
וְהַחֲלָב כְּלוּ הֵרִי זֶה זוֹרֵק אֶת הַדָּם:

דף מה:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"ז

כָּבֵר נִתְבָּאֵר לָךְ שְׂאֵף דְּבָרִים שְׂאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם
פְּגוּל ^ח חִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. פִּיצֵד. דְּבָרִים
שְׂאִין לָהֶם מִתִּירִין אִין חִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם פְּגוּל וְחִיבִין
עֲלֵיהֶם מְשׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. וְכֵן הַמִּתִּירִין עֲצָמָן אֵף עַל פִּי
שְׂאִין חִיבִין עֲלֵיהֶם מְשׁוּם פְּגוּל כְּמוֹ שְׂבֵאֲרֵנוּ חִיבִין
עֲלֵיהֶן מְשׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. חוּץ מִן הַדָּם שְׂאִין חִיבִין עֲלֵיו
לְעוֹלָם אֶלָּא מְשׁוּם דְּבָר אֶחָד בְּלִבָּד:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הכ"ד

עין לעיל דף מה. עין משפט א

ח. כסף משנה: כבר נתבאר לך שאף דברים וכו'. משנה בפ' ב"ש (דף מ"ה:) דברים שאין
חייבים עליהם משום פגול חייבין עליהם משום נותר ומשום טמא חוץ מן הדם ובגמרא
ליף לה מקראי: